

AL CAP I A LA FI, SEMPRE EL PERDÓ

A l'evangeli de la capvuitada de Pasqua llegeix el relat de l'aparició de Jesús als deixebles al capvespre del diumenge de la resurrecció de Jesús (Jn 20,19-31). En aquest context s'hi troben les paraules que Jesús els dirigeix després de l'efusió de l'Esperit, que en la versió del leccionari litúrgic i la BCI ens venen en una traducció teològicament molt elaborada. A més, la possibilitat de no perdonar es presenta difícilment compatible amb l'episodi del perdó a la dona adúltera, inserit en el mateix evangeli de Joan. Si Jesús perdonava el que semblava imperdonable, per què facultava els deixebles a no perdonar els pecats?

Els verbs que entren en joc en les paraules de Jesús són "afiêmi" i "krateô". Són dos verbs de significat diferent però que han rebut una mateixa traducció: perdonar, si bé "krateô" en algunes versions es tradueix per retenir, traducció més ajustada al sentit general del terme.

El verb "afiêmi", seguint les pautes de Miquel Gallart, vol dir en el llenguatge ordinari: llençar, tirar, deixar anar, deixar escapar, projectar, emetre, abandonar. Aplicant aquest significat al context teològic dels pecats, "afiêmi" voldrà dir deixar anar els pecats; mitjançant una acció de força, llençar-los fora del pecador, o bé deixar que els pecats se'n vagin i abandonin el pecador. Aquest queda, llavors, lliure del pecat i perd la condició de pecador.

El sentit general i ordinari de "krateô" és el de dominar, regnar, ser fort, ser poderós, ser amo, ordenar, Indica que una persona o cosa es manté agafada, sense deixar-la anar, privant-li tota possibilitat d'acció i operativitat. En consonància amb aquest sentit general, en el llenguatge teològic i en el context dels pecats "krateô" voldrà dir: tenir domini sobre el pecat, ser més fort que no pas el pecat, ser-ne l'amo. Indicarà, per tant, que els pecats es tenen agafats, de tal manera que no es poden moure, no poden tenir activitat pròpia. Els pecats hi són, però és com si no hi fossin i d'això el pecador en surt beneficiat.

Amb el que hem dit, es pot veure que, quan s'analitzen les accions de "afiêmi" i "krateô" sobre els pecats, aquests verbs no són contraris, sinó complementaris. Dues maneres de dir el perdó dels pecats: una manera de perdonar és separar els pecats del pecador, llavors cessa la seva presència i acció sobre l'home, és com si els pecats no haguessin existit mai. Una altra forma de perdonar és exercir una acció de força sobre els pecats, neutralitzant la seva operativitat, es desactiva la seva força.

"Afiêmi" i "krateô" poden significar la mateixa idea. El do de l'Esperit, que els deixebles reben de Jesús, els confereix la capacitat tant d'allunyar els pecats com de desactivar la seva força. L'Esperit allibera la persona del poder advers al missatge i projecte de Jesús amb un doble mètode: foragitant-lo o bé dominant-lo.

El gest de Jesús d'alènar sobre els deixebles recorda el gest creador de Déu, que alena sobre l'home atorgant-li l'alè de vida. L'Esperit creador, que planeja sobre les aigües dels inicis (Gn 1,1-10) és aquí present per posar en marxa la nova creació, que s'ha endegat amb la resurrecció de Jesús. Si en el relat de la creació de Gènesis, de la separació de les aigües en sorgeix l'orde i de la contenció l'aparició dels continents; aquí l'Esperit, amb la separació del pecat respecte de l'home o la seva contenció, en fa sorgir una nova creació, la que s'inaugura amb la resurrecció de Jesús.

Diumenge 2on de Pasqua
7 d'Abril de 2013

